

WIE WOONT HIER?

Kunstenares Babs Decruyenaere raapt tijdens lange strandwandelingen stenen en takken op om er installaties en fotomontages mee te maken. Zeven jaar geleden nam ze haar intrek in een huurappartement in Berchem, vol rauw potentieel en verborgen plekken voor haar vondsten.

BETOVERD DOOR STENEN

Door **Maya Toebat**
Foto's **Eva Donckers**

Bij het station van Antwerpen-Berchem is het een druk komen en gaan, maar op een steenworp daarvandaan daalt de rust neer. Hier woont kunstenaar Babs Decruyenaere, in een hoekappartement, verborgen achter een gevel met een druivelaar. Ze belandde er in 2015 via een zoekertje op Immoweb. 'Op een ochtend kreeg ik een melding van dit appartement. Op de foto's leek het in slechte staat, maar het intrigeerde me. En het had een grote oppervlakte, waardoor er plaats was voor een atelier – een must.'

Met een mengeling van verwondering en afkeer beschrijft Babs hoe ze het appartement aantrof: de muren waren donkerblauw geschilderd, er was geen keuken en de badkamer bestond uit een bad en een wasbak op twee houten palen. 'De man die hier voor mij woonde, had de plek wat verwaarloosd, maar toch voelde ik een klik en zag ik potentieel. In gedachten had ik de garage al omgevormd tot mijn werkplek. Bovendien passen de ruwe bakstenen muur en de verhoogde platformen in de woon- en slaapkamer helemaal bij mijn stijl.'

Ze sloot een akkoord met de huisbaas dat zij de handen uit de mouwen zou steken en dat hij de materialen zou betalen. Een maand later kon ze erin trekken. Wat toen nog een kale woning was, werd een gezellig nest zodra ze er begon te leven en werken. 'In de zeven jaar

dat ik hier woon, zijn er steeds meer stenen, takken en foto's binnengeslopen', zegt ze. 'Dat is niet alleen een manier om mij te omringen met herinneringen, maar doet me ook nadenken over tentoonstellingsmogelijkheden. Zo heb ik onlangs enkele stenen op een stapel boeken gelegd. Dat oogt verrassend goed, dus de kans is groot dat ik dat zal gebruiken in een tentoonstelling.'

STRANDWANDELINGEN

Geregeld trekt Babs naar de kust – liefst in Noord-Frankrijk – om tijdens strandwandelingen stenen en takken te verzamelen. 'Soms rijd ik voor een weekendje naar Cap Gris-Nez. Ik slaap op een matras in mijn auto en wandel uren langs de zee. Die wandelingen zijn een moment van mezelf. Ik ga liefst alleen op pad, met de stenen als gezelschap.'

Niet alleen Babs' atelier, maar ook haar hele woning ligt vol met gestapelde stenen. Een huis gevuld met stenen en begroeid met planten, het helpt om als natuurmens in de stad te overleven. 'Het liefst zou ik aan de zee wonen, maar dat zit er voorlopig niet in. Daarom zoek ik naar manieren om het leefbaar te houden in de stad. Ik probeer het gevoel van de plekken waar ik graag ben in huis te halen. Zo brengen de lavastenen in de keuken me terug naar Lanzarote.'

(De tekst gaat verder op p.34)

▲ 'Deze schelpen en stenen komen vooral uit mijn eigen collectie, maar soms geven vrienden ook iets cadeau.'

► Platformen: 'De platformen in de woonkamer en slaapkamer heeft de huisbaas eigenlijk gebouwd om de leidingen te verbergen, maar die elementen spraken me meteen aan.'

► 'Doordat mijn bed vrij hoog is, kan ik mijn kleren in de schuiven daaronder opbergen. Dat is erg praktisch, want verder heb ik weinig kastruimte.'

► 'Vroeger heeft mijn huisbaas hier nog even gewoond. Het was zijn idee om een oude werkbank te gebruiken als gootsteen in de keuken. Ik had het zelf niet beter kunnen bedenken.'

▼ 'Soms vind ik het lastig dat er geen deuren zijn, zeker als er gasten naar het toilet willen gaan. Als er bezoekers naar mijn atelier komen, lopen die ook door mijn huis. Ik vind dat op zich niet zo erg, maar het is misschien een beetje raar? Al moet je eigenlijk mijn huis zien om mij te snappen.'

► 'Ik had een hele hoop stenen met gaten verzameld en dit waren de minst bruikbare exemplaren. Toch kon ik het niet over mijn hart krijgen om ze weg te gooien. Gelukkig pasten ze perfect in deze steunbalk.'

'Zonder erbij na
te denken, heb ik
onlangs enkele
stenen op mijn
boekenstapels
gelegd. Dat oogt
heel goed, dus de
kans is groot dat
ik daarmee nog
iets doe in een
tentoonstelling.'

Babs Decruynaere
aan het werk bij de
vergroter, die wordt
gebruikt om van
een negatief een
vergrote afdruk
te maken.

Het is opmerkelijk: afgaand op haar voorliefde voor natuurlijke materialen, zou je Babs bestempelen als een buitenmens, maar in Antwerpen verandert ze in een huismus. 'Na mijn werk (*in kunstboekhandel Copyright, red.*) kan ik niet snel genoeg op mijn fiets springen en naar huis rijden. Ik ga niet graag op stap en ben niet zo'n sociaal type; ik trek me liever terug in mijn cocon. Het is niet zo dat ik niet graag buiten ben, maar veel gaat over de plek. De betonnen stad oogt in het najaar vaak troosteloos en ik ben juist een mens van de zon. Dan blijf ik liever bij mijn warme lavastenen of de massieve blokken die de rust en stilte van de natuur uitstralen.'

WONEN EN WERKEN

In die cocon is kunst meer dan welkom. Babs' verzameling kunstboeken is enorm en ze ruilt geregeld werk met andere kunstenaars. Zo hangt er in de keuken een foto van haar goede vriend Stefan Vanthuyne en een werk van fotograaf Sybren Vanoverberghe, in wiens galerie in Gent ze ooit geëxposeerd heeft. Trots toont ze ook haar recente aanwinst in de woonkamer: een strak, rood schilderij van Geert Vanoorlé. Met stenen en takken in haar keuken, woon-, slaap- en badkamer lijkt het verder alsof Babs zich omringt met haar eigen kunstwerken, al wil ze zelf zeker niet alles als kunst bestempelen. Ze heeft zelfs nog nooit een steen uit haar woning in een tentoonstelling gebruikt. 'Die zijn te persoonlijk. Soms vind ik ze ook te banaal: in de context van dit huis komt een steen misschien tot zijn recht, maar op een sokkel in een galerie is de beleving helemaal anders.'

Toch kan ze haar werk en haar leven onmogelijk loskoppelen. Haar woning en haar atelier evenmin. 'Mijn woon- en werkruimte waren altijd al verweven – vaak noodgedwongen, omdat ik het niet erg breed had en ik moest zoeken naar een manier om te werken binnen de ruimte die ik had. Zo bestond mijn kot uit twee kleine kamers, die ik omgevormd had tot een slaapkamer en een werkruimte met keukentje. Het werkt voor mij niet als mijn atelier op een andere plek is, want ik wil af en toe kunnen rondwandelen, koffiezetten en aan de keukentafel in een boek bladeren.'

Bovendien werkt Babs niet full-time als kunstenaar. Als ze 's ochtends voor haar werk nog even in haar atelier wil, is het wel zo handig dat ze de deur niet uit moet. 'Ik sta vroeg op en trek me vaak nog

een halfuur terug in mijn atelier, in mijn pyjama met een kop koffie. Als ik eerst naar daar zou moeten fietsen, dan had ik minder tijd én ik zou de druk voelen om echt te werken, terwijl ik nu soms gewoon wat door notitieboeken blader. Die ongedwongenheid vind ik heel belangrijk.'

Babs heeft nooit anders gedaan dan verzamelen. 'Toen ik nog een kind was, stond mijn zolderkamer al vol met vondsten: knopen, pareltjes, zelfgemaakte schilderijen ... Later hebben mijn mama en ik op de deur van mijn kot een gedicht van Herman De Coninck geschilderd: over een dochter die weggaat, maar een collectie in potjes achterlaat.' Ondertussen zijn dat geen parels meer, maar stenen, schelpen en takken, waar ze composities en foto's van maakt. 'Ik vraag me wel af wat mensen denken als ze hier binnenkomen. Misschien past mijn geïmproviseerde appartement niet bij het huis dat men verwacht van een 44-jarige en dan schaam ik mij een beetje. Gelukkig gaat dat gevoel snel over, want ik heb hier alles wat ik nodig heb. (*glimlacht*) Dit is de enige manier waarop ik wil leven.'

GELEERD UIT ERVARING

HOE WORDT GEZELLIGE ROMMEL NIET TÉ DRUK?

'Doordat ik weinig kastruimte heb, is alles zichtbaar en oogt het al snel druk. Daarom heb ik de regel dat ik in mijn atelier alles mag laten liggen, maar in mijn woongedeelte 's avonds moet opruimen. Ik heb dus veel decoratieve details, maar ik zorg dat er daartussen geen spullen rondslingeren. Bovendien is bijna alles in hout of aardetinten, waardoor het vanzelf bij elkaar past en minder ruimte opeist dan schreeuwerige kleuren.'

▲ 'De foto's op de muur zijn mislukt of testprints, maar ik vind het leuk om ze te gebruiken in collages. Soms werkt een combinatie zelfs zo goed dat ik er alsnog mee aan te slag ga.'

HOE MAAK JE VAN EEN HUURWONING EEN EIGEN PLEK?

'Ik heb altijd op vrij aftandse plekken gewoond, waardoor ik niet bang was om in de muren te boren. Eigenlijk upgrade ik de woningen zelfs door de manier waarop ik erin woon. Als ik een modern appartement huurde, zou ik dat moeilijker vinden, al weet ik zeker dat ik er ook mijn ding van zou maken, bijvoorbeeld door dingen te stapelen in plaats van ze op te hangen.'

HOE CREËER JE MET EEN KLEIN BUDGET EEN WONING MET KARAKTER?

'Als de ruimte een toffe basisarchitectuur heeft, kun je veel doen. De platformen in deze woning waren bijvoorbeeld niet duur, maar zorgen voor een unieke setting. Merken maken me ook niet zo veel uit, dus ik koop mijn meubels tweedehands of probeer ze zelf te maken. Het witte ladekastje in de woonkamer heb ik op straat gevonden en de booglamp bij de uitverkoop van een klooster. Verder is het belangrijk om te kijken hoe je de spullen die je al hebt, kunt integreren in je woning. Zo heb ik mijn collectie kunstboeken een centrale plaats gegeven in de woonkamer.'

'Ik heb me een tijdje
voorgenomen dat
ik alleen mocht
oprapen wat in
mijn hand paste,
maar ondertussen
liggen hier ook
grotere exemplaren.
Deze grote stenen
heb ik uit Frankrijk
meegebracht. Ik
voel de nood om
monumentaler
werk te maken.'

▼
'Ik heb ooit een hele
collectie oud fotopapier
gekocht, want ik werk
het liefste met vergeeld,
koffiekleurig papier.'

STENEN
BRENGEN
GELUK

Binnenkijken bij kunstenaar
Babs Deecruyenaere

